

imidlertid vist sig, at dette for Øjeblikket ikke kan lade sig gøre, og Udvalget har derfor foreløbig maattet frasalde Tanken om en saadan Sammenlutning, men har i en Bestemmelse i et Ændringsforslag holdt Bejen aaben, saaledes at Gl. Bakkehus og Eberødgaard kunne træde til, naar der en Gang i Fremtiden maatte blive Stemning derfor. Følge Lovforslagets §§ 5 og 6 skal Anstalternes Ledelse foregaa under et Tilsynsraads Indseende og Kontrol, og dette Tilsynsraad skal første Gang vælges af Ministeren, medens det fremtidig ved Bance supplerer sig selv. Denne Selvsupplering har man haft noget imod, fordi den let fører til, at Stillingen som Medlem af Tilsynsraadet betragtes som en livsvarig Hæderspost uden noget egentligt Udbyr for den store Gerning, der er at gøre, eller for den Opgave, som foreligger for Anstalterne. Vi have derfor troet at maatte gøre en Forandring heri, og den Ordning, vi der ville indføre, vil man finde angivet i Udvalgets Ændringsforslag under den nu § 2, hvori man foreslaar, at Anstalterne ledes af en Direktion, bestaaende af Forstanderen som Formand, samt af et Læge- og et Skolekyndigt Medlem; de to sidstnævnte vælges af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet for 3 Aar ad Gangen. Ved dette Valg vil det altsaa være udelukket, at nogen kan blive ved med, naar han en Gang er valgt, at bestyre Selskabets Anliggender lige til sin Dødsdag. Efter dette Forslag vil — hvis det er nødvendigt — Bestyrelsen blive fornyet hvert 3dje Aar, og desuden opnaas der derved, at det bliver en fuldstændig sagkyndig Bestyrelse, en fuldstændig sagkyndig Direktion. Dette vil ikke alene have Betydning paa de Omraader, hvor Forstanderen for Anstalten, som jo har Sæde i Direktionen, særlig er sagkyndig, men ogsaa for Skoleanliggender og med Hensyn til de svagelige, hvor der nu vil blive et sagkyndigt Lægetilsyn. Den Vej, man her er gaaet, har sit Forbillede i Sindsfygeanstaltens Administration og er vistnok meget mere heldig for Anstalternes Udvikling end den hidtilværende. Dette er i det væsentlige, den Ordning, som angaar Anstalternes Administration og Styrelse. Men man har ogsaa haft Øjet aabent for, at det kommer meget an paa at staae en virksom Kontrol, da dette er af stor Betydning ikke alene for de Penge, der aarlig tilskydes af Statskassen, men ogsaa for Befolkningen, som sender sine aandsvage Børn dertil og skulle give et meget stort Bidrag derfor. Den har jo den største Interesse i, at der ved Anstalterne føres en saa god og fornuftig

Økonomi, som i det hele tænkes kan. Uden en saadan kritisk Kontrol vilde det være meget vanskeligt at faa Indseende med disse Anstalters Anliggender, og et uheldigt Bestyrelsesvalg og en uheldig Formand kunde maaste bringe uheldige Forhold til Veje, som kunde være meget betænkelige. Man har derfor foreslaaet en kritisk Revision, som skulde vælges af Rigsdagen, een af hver af Rigsdagens Afdelinger, idet man deri ser en Betryggelse for, at Rigsdagens eller Statskassens og Befolkningens Interesser blive varetagne. Naar Regnskaberne skulle underkastes en Revision i det samme Ministerium, som staaer over Anstalterne, var man ikke saa betrygget i den Hensende, som man burde være; denne Revision vilde i alt Fald ikke kunne blive saa fylldig. Det synes ogsaa, som om Mindretallet i Udvalget erkender, at dette ikke vilde være heldigt, idet det foreslaar, at Anstalterne henvises til Revisionen under Finansministeriets Revisionsdepartement. Det er straks noget, men for mig er det ikke nok. Denne Revision er ikke kritisk i den Forstand, jeg nævnte, og kan ikke i det hele taget udføre Kontrollen saa godt som en Revision, valgt af Rigsdagen. — Vi have angaaende denne Sammenlutning af de forskellige Anstalter indsat en nu § 5, som aabner Afgang for Gl. Bakkehus og Eberødgaard til at træde ind. Man har tænkt sig, at Direktionen, naar denne Forandring skulde indtræde, skulde være noget mere fylldig og sammensat efter de Bestemmelser, som staa i Paragraffen. Den skulde bestaa af 5 Medlemmer, hvoraf Ministeren valgte Formanden. Vi have paa dette Punkt ment, at Formanden ikke maatte være Statsembedsmand. Formanden honoreres med 2000 Kroner, men maatte altsaa ikke være Statsembedsmand. Man har nemlig ment, at hans Arbejde i Direktionen vilde være til Skade for hans Embedsstillings fuldstændig pligtmæssige Udførelse, eller ogsaa, hvad man nærmest vil tro, at hans Virksomhed i Direktionen vil komme til at lide under hans Embedsvirksomhed, saaledes at det let kunde blive til en Sinecure for vedkommende, og jeg har ogsaa ment, at det altid vilde være rigtigt at vælge en fuldstændig Sagmand eller dog en Mand, der har Interesse for disse Forhold og kunne sætte al sin Kraft og Virksomhed ind derpaa. Naar det f. Eks. blev en ministeriel Embedsmand, ligger det nær at antage, at han ikke vil udføre mere Arbejde i Anstaltens Tjeneste end det, han udfører for dem i Ministeriet som Embedsmand, og saa vilde Bønnen jo blive fuldstændig for meget, idet det i Forvejen paalaa ham som Embedsmand